

Soudobá kultura tohoto státu je kultura židovská. Ukázka z knihy Zpověď

Možná se bavíme příliš obecně. Nesouhlasím s vámi, že je potřeba věnovat se židovské otázce. Podle mne je židovská otázka právě to, že lidé jako vy smýšlí protižidovsky a Židé se tomu přirozeně brání. To je celá židovská otázka. Nic více. Ale zkuste říci nějaký příklad, třeba se chytну.

Vím, že mne nechápete, protože i kdybych to říkal sebelépe, na tohle si musíte přijít sám. Musíte se k tomu dopracovat. Přemýšlet o tom. Když si budou lidé číst tento rozhovor, bude jen jedna skupina lidí, která mi hned při čtení dá za pravdu. To jsou ti, kteří už dospěli k podobným názorům jako já, jedno zda dříve či později než já. Ti ostatní budou pohoršeni, možná to ani nedočkou, knihu zaklapnou a napíší o mne článek, že ten Bartoš je ještě větší antisemita, než jsme mysleli. Nebo to napíšíou ještě vulgárněji. Ale i pro tyto lidi to píšu. Já totiž dříve uvažoval jako oni. Báł jsem se, že pokud bych uvažoval jinak, byl bych označen za antisemitu. Nakonec jsem tuto obavu překonal. Proto mi nevádí, že se mnou nesouhlasíte. Chtěl jste příklad. Jako příklad mohu uvést současnou českou kulturu, o které máme obecně dobré mínění, považujeme její úroveň za vysokou, považujeme sami sebe za vysoce kulturní národ, který rád čte, který rozumí filmům, má dobrý smysl pro humor, chodí do divadel, zajímá se o umění. Ale když se na naši kulturu podíváme zblízka, vidíme, že nejde o českou kulturu. Je to možná jedna z nejhořčejších pilulek, které budeme muset spolknout, ale soudobá kultura tohoto státu je kultura židovská. A to říkám s plnou vážností, i když vím, že to je smutné a že to mnozí nebudou chtít slyšet.

To mi musíte vysvětlit – mám pocit, že jsem do takového stavu poznání opět nedospěl.

Pokusím se, i když to má několik rovin – rovinu historickou, kupříkladu. Je to už tradice, i z dob, kdy tento stát byl v oficiální linii méně proizraelský než nyní. Zkrátka některé obory Židy přitahovaly a přitahují dlouhodobě, budují si tam vazby, které se dědí z generace na generaci – ve filmu je to dobře vidět, existují herecké klany, herci jsou spolu propojeni příbuzenskými vazbami, je to opět jakýsi svět sám pro sebe. Takže nejde jen o to, že současný film je v područí Židů a že většina protežovaných a tudíž populárních a oblíbených herců jsou Židy, ale jde i o to, že český film je historicky doménou Židů. Třebas filmová „nová vlna“ v šedesátých letech, ke které se tak hrdě hlásíme, jakýže to byl náš příspěvek světu, nebyla vlna českého filmu, ale židovského filmu, tvořili ji židovští režiséři, scénáristé a další výtvarné profese navázané na film. Filmy z doby před rokem

1989 byly stejně tak obsazovány židovskými herci, jako je tomu dnes. Většina populárních českých herců, ikon, filmových legend, byli Židé.

Takže dnešní český film je podle vás židovský?

Naprosto. A není to nějaké české specifikum – celý Hollywood je židovský. Ale bavímeli se o českém prostředí, pak jistě – jsem přesvědčen, že dnes v podstatě neexistuje český film, ale je to film židovský. A nejde zdaleka jen o přiznaný či skrývaný původ jeho tvůrců, ale i o to, že filmu dominují židovská témata, v drtivé většině se točí kolem 2. světové války a tzv. holokaustu, která na filmové plátno převádějí a tím pomáhají kodifikovat dokonce i ti, kteří židovský původ nemají – je to prostě módní záležitost, je to politicky korektní, je to vyžadováno, je to velmi ceněno, protože jen takové filmy mohou dostat filmová ocenění. Dochází tedy i k požidovšťování a přebírání židovských memů, židovského způsobu uvažování. Film je přitom pouze jeden z příkladů. Takto se podívejme na další obory české kultury, na to, kdo stojí v čele významných kulturních institucí, především těch státních. A kultura sama je opět jen výsečí společenského života – podobně se můžeme podívat na obchod, politiku, diplomacii, bankovníctví, showbiznys a dojdeme k podobným závěrům.

Opět neříkáte žádná jména, jen naznačujete.

Úmyslně věci jen naznačuji, nejmenuji nikoho, příklady uvádím jen obecné. Kdo chce jít více do hloubky, toho odkazuji na svoji publikaci *Obřezaná republika*. Chystá se v Česku nový Izrael?, kde si všímám především českoizraelských vztahů v posledních letech, případně na mnohem podrobnější historické exkurzy *Obřezaná republika (1) Masaryk a Židé* či *Obřezaná republika (2) První republika a Židé*, která by měla vyjít někdy na podzim. Tam jsou jména, tam jsou stovky poznámek, tam jsou důkazy. Přece ode mne nečekáte, že v rozhovoru budu zabíhat do takových podrobností, jako že budu jmenovat židovská jména. Už jen proto, že bych se tím dotkl všech těch, které bych jmenovat nemohl a mohli by se cítit uraženě.

I kdyby to, co říkáte, byla pravda, jak to chcete řešit? To přece nemůže mít jiné řešení, než zákaz Židů vykonávat určité profese či nějaký numerus clausus, který bude kupříkladu omezovat počet židovských studentů. Takové věci byste chtěl?

Možná jsem naivní, ale šel bych cestou dohody. Řešení židovské otázky podle mne musí jít obor po oboru a příští politická elita českého národa musí usednout za stůl s představiteli jak nábožensky organizovaných Židů, tak především a hlavně židovských komunit, které se neorganizují na náboženské bázi, a s nimi vyjednat takové podmínky, které budou pro Židy únosné a pro český národ životadárné. Takže nemám na mysli nějaký novodobý numerus clausus, nějaké zakazy, hromadné propouštění a podobně, ale nastavení takových postupných podmínek, aby byla židovská komunita po nějakém čase postavena na úroveň odpovídající jejímu početnímu zastoupení ve společnosti. Aby na ni bylo pohlíženo jako na jakoukoli jinou menšinu, například vietnamskou či ukrajinskou. Není přece možné, aby existovaly vztahy a řetězce, kdy lidé židovského původu stojí v čele významných úřadů a institucí a dohazují si zakázky, dotace a projekty, ve kterých se uplatňují zase jen jejich soukmenovci a které oslavují židovský národ a jeho vlastnosti, bědují nad hrůzami, které prožil a žalují na český národ, v němž vytvářejí pocit viny. Takový stav musí skončit, máli český národ jako takový přežít. Potřebujeme nové národní obrození, kdy se český národ vymezí vůči své židovské minoritě, kterou je prostoupen, podobně jako tomu bylo v 19. století, kdy soutěžil s menšinou německou.

To je naivní a nebezpečné. Jak to tak poslouchám, vybízíte k útlaku menšin. A na to přece

máme zákony.

Vůbec ne. Proto celou dobu mluvím o shodě, o dohodě. Právě proto říkám, že nesmí být žádná noc dlouhých nožů ani žádná křišťálová noc či cokoli z toho, co by mi mí nepřátelé chtěli podsunout. Nic takového se nesmí stát a právě proto, aby se něco takového v budoucnu nestalo živelně (protože by lidé mohli mít pocit, že když už to jinak nejde, musí to vzít do vlastních rukou a to by asi nedopadlo dobře), tak je nyní potřeba zatáhnout za brzdu. Takto ostatně vždy vznikaly pogromy – ne tak, že se pouze svalila údajná vina na nevinné Židy, jak nám vždy židovští a filosemitští historici předhazují (že Židé nikdy za nic nemohli a stávali se pouze zástupnou obětí frustrovaného většinového obyvatelstva), ale že lidem už došla trpělivost, když viděli, jak jsou Židy obírání, drceni, vykořisťování a šli si to s nimi vyřídit po svém. Židé uprchli nebo byli vykázáni či se nějak na čas podřídili, než zase jejich moc vzrostla a zase to směřovalo k dalšímu pogromu. Nechci, aby se něco takového stalo, aby někdo Židům ubližoval a přisuzoval jim kolektivní vinu. Proto jsem pro nějakou dohodu s nimi. Dříve, než dojde k občanské válce jako na Ukrajině, kdy na jedné straně v Židy organizovaném konfliktu bojují i protižidovsky smýšlející banderovci, kteří netuší, že jsou jen loutkami ve hře Kolomojského a dalších, a na straně druhé agenti Mossadu, veteráni izraelské armády a podobní výlupci. Když jsme u těch dnešních banderovců – oni velmi dobře vědí, že Židé ovládají jejich národ, stejně jako to vnímali i jejich předchůdci během druhé světové války. Proto také z Ukrajiny přicházejí tak rozporuplné zvěsti, kdy na jedné straně jsou to Židé, kteří tam bojují proti Ukrajincům a Rusům a zároveň Židé, kdo odtud prchají, protože se cítí ohroženi. Tento rozpor je dán částečně propagandou, která vše záměrně překrucuje a nafukuje ve prospěch Židů, takže bych si osobně myslel, že Židům na Ukrajině nic nehrozí, když pučistická vláda je sestavena z jejich soukmenovců a domnívám se, že zprávy o prchajících Židech jsou jen výmysly. Na druhou stranu si umím představit, že nesmírný židovský vliv na Ukrajině provokuje mezi Ukrajinci propogromistické nálady. Takto to ale může dopadnout v každé zemi, kde židovský vliv přeroste přes takovou míru, kdy už hrozí, že hrnec vybuchne. Proto jsem pro nějakou dohodu, aby se s Židy usedlo za stůl a jednalo se s nimi. Tím se upustí pára kulturněji, než na Ukrajině.

Není váš koncept celý trochu naivní? Jak byste s nimi chtěl jednat? Nota bene, když sám říkáte, že mnozí z nich dokonce svůj židovský původ zapírají. Vždyť byste ani neměl s kým jednat.

Že by nebylo s kým jednat, toho bych se nebál. Myslím, že by se v první fázi zvedla taková mediální kampaň, ve které by se rozčilením sami vybarvili. Až by toto rozčilení opadlo, zasedlo by se za ten stůl. Ale k meritu vaší otázky – řeknu vám příklad, jak by to mohlo být. Zůstaňme pro větší názornost u filmu. Stát by například vůbec neměl podporovat tvorbu filmů s židovskou tematikou, rozhodně ne filmy s tématem holokaustu. Pokud mají Židé potřebu kult holokaustu neustále upevňovat, nechť si podobné filmy natáčejí ze svých vlastních prostředků. Stát by měl podporovat naopak témata česká, národní, historická, která povzbuzují české vlastenectví. Místo stále dokola obsazovaných herců židovského původu by měli mít možnost se u filmu prosadit herci čeští. Vazby mezi lidmi z filmového průmyslu, kteří mají židovský původ, by měly být veřejnosti dostatečně zjevné a známé, aby bylo jasné, že Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech, udílení filmových cen Český lev či dokonce americký Oscar jsou události a projekty, ve kterých ryze český film nemá rovné podmínky, protože jsou na nich upřednostňovány snímky židovských tvůrců. Jen pro ně jsou určeny všechny ty sošky – Židé se obdarovávají a oceňují sami navzájem. To je známá věc.

Chcete říci, že to je jen hra na soutěž? Že to není spravedlivé? To je silné nařčení.

Ted' jste naivní zase vy, pokud byt' jen na chvilku věříte, že by to férové být mohlo. To je přece

zjevné. Neříkám, že se nemůže stát, že bude oceněn nežidovský autor, ale princip, na kterém podobné záležitosti, soutěže fungují, je dělat si vzájemně reklamu. Vždyť i ti autoři, kteří jsou do Varů Židem Bartoškou zvaní a jsou někdy považováni za kontroverzní, protože dokonce trošinku i to téma židovství kriticky mezi řádky nakousnou, jsou vlastně zase jen Židé. Jen oni si to mohou dovolit kritizovat – třeba takový Oliver Stone. Stone je Stein.

Nebud'te tak vulgární – Žid Bartoška a podobně...

Nemyslím to nijak zle, sám se k svému židovskému původu okázale hlásí, do médií o sobě říká, že jako správný Žid patří do kavárny – dělá mu zřejmě dobře, když tím upozorňuje na to, kdo český film řídí. Filmový festival, to je přesně ten typ židovské snobárny – červené koberce, poplácávání po zádech, doutníky, šampaňské, blýskavé ceny, cvakající spouště fotoaparátů, kdo s kým, bulvár, úplatky politiků a podobně. To je typický židovský svět. Povrchní, nablýskaný. Pozlátko. Ale zpět k tomu, co jsem chtěl říci – stát by podle mne měl zavést alternativní ocenění, které by konkurovalo Českému lvu, když je Český lev takto zprofanovaný a zdiskreditovaný. Nebo by, v ideálním případě, měl značku Český lev nějak očistit. To, co je dnes označováno jako Český lev, by se mělo přejmenovat a místo sošky lva se může vítězům předávat například Křišťálová menora. Bylo by to upřímnější a více by to odpovídalo skutečnosti.

Máte smysl pro humor, ale stále mám pocit, že se bavíme o dojmech a ne o faktech.

Chcete fakta? Řekl jste si o ně. Podívejte se na přehled vítězných filmů festivalu Český lev od roku 1993, kdy se ocenění zavedlo. Z dvaceti ročníků jen na první letný pohled mohu spočítat, že židovský režisér uspěl minimálně třináctkrát, když vím, že režiséři Hřebejk, Šteindler, Zelenka, Gedeon, Sláma, Menzel, Najbrt, Nellis či Polka Holland jsou židovského původu. Zelenka dokonce dostal cenu třikrát, Hřebejk též třikrát. Zda jsou ti další (Svěrák, Ondříček, Špaček či Morávek) židovského původu, z hlavy nevím a nezkoumal jsem to, ale klidně to číslo může být i vyšší. Pak se podívejme na filmy, které jsou každý rok od roku 1994 zasílány z České republiky jako kandidáti na nominaci na amerického Oscara.

Z dvaceti filmů je to opět minimálně 12 židovských režisérů: Šteindler, Gedeon, Hřebejk (třikrát), Sláma (dvakrát), Trojan, Menzel (dvakrát), Zelenka, Najbrt. Nemluvě o tom, co je to za témata – vždy nějak reflektují židovství, židovské osudy, holokaust a podobně (Ve stínu, Protektor, Musíme si pomáhat) či obecně téma 2. světové války (Želary, Obsluhoval jsem anglického krále, Je třeba zabít Sekala, Tmavomodrý svět a další). Nevím, zda je Ondříček Žid, ale když natočí celovečerní film o údajném utrpení Židů v 50. letech, pak se – i kdyby Žid nebyl – podílí na požidovšťování českého filmu. Jako bychom nemohli točit o něčem jiném. Vůbec je trochu úsměvné, jak se ti židovští režiséři i vizáží stylizují do role židovských intelektuálů – nosí malé kulaté brýličky, Sláma i Hřebejk, Hřebejk sám se pak snad snaží vypadat jako americko-židovský Steven Spielberg, který je zřejmě jeho vzorem. A ještě jednu poznámku dodám – pokud jejich filmy nejsou oslavou židovství a židovských osudů, pak jsou naopak útokem na to české – vykreslují českou realitu jako odpudivou, tragickou, směšnou, jednotlivé postavy jako nějaké úchyly, prostáčky, mentálně retardované lidi, postavičky budící spíše soucit, než cokoli jiného (Knoflíkáři, Štěstí, Nuda v Brně, Návrat idiota). Jsou to filmy, které tomuto národu nic nedávají, jen si z něho rafinovaně utahují.

Knihu lze objednat: <http://abbartos.wordpress.com/2014/07/28/vychazi-v-srpnu-objednejte-si-uz-nyni/>